

156 Barnim III Wielki (przed 1303–1368) – syn księcia szczecińskiego Ottona I, od 1319 roku współrządził z ojcem księstwem szczecińskim, następnie przejął rządy od Ottona i od 1344 roku samodzielnie rządził księstwem. W 1348 roku uzyskał status bezpośredniego lennika cesarza (Pomorze bezpośrednim lennem Rzeszy).

Barnim IV (ok. 1325–1365), zwany Dobrym – drugi syn księcia wołogoskiego Warcisława IV (zm. 1326) i jego żony Elżbiety śląskiej (zm. po 1 II 1350), książę wołogoski w latach 1326–1365 (wraz z braćmi Warcisławem V i Bogusławem V).

Barnim V (1369–1402/03) – młodszy syn i ostatnie dziecko Bogusława V (zm. 1373/74) i jego drugiej żony Adelajdy, księżniczki brunszwickiej z Grubenhagen (zm. 1406), przyrodni brat Kazimierza IV (Kaźka Słupskiego).

Barnim VII (ok. 1403–1449/50), zwany Starszym, Psiarzem, Psibarnimem – młodszy syn Barnima VI (ok. 1365–1405) i jego żony Weroniki.

Barnim VIII (ok. 1405/07–1451) – starszy syn Warcisława VIII (1373–1415) i jego żony Agnieszki (zm. 1435), księżniczki saskiej z Lauenburga.

Barnim IX (1501–1573), zwany Pobożnym lub Starym – syn Bogusława X (1454–1523) i jego drugiej żony, Anny Jagiellonki (1476–1503), młodszy brat Jerzego I, książę całego Pomorza w latach 1523–1532 (wspólnie z bratem Jerzym, od 1531 r. z bratankiem Filipem I), od 21 X 1532 władca dzielnic szczecińskiej księstwa, abdykował w 1569 roku.

Barnim X (XII) Młodszy (1549–1603) – syn księcia wołogoskiego Filipa I i księżnej Marii Saskiej, w latach 1569–1600 posiadał apanaż w Darłowie, w latach 1600–1603 książę szczeciński.

Blanckensee, Egidius von (przed 1592 – po 1624) – prawnik, autor kilku drukowanych opracowań, sędzia zamkowy w Pyrzycach, książęcy radca i dyplomata, doradzał Filipowi II m.in. w zakresie mennictwa, w imieniu władcy uczestniczył w posiedzeniach Stanów Rzeszy ds. mennictwa.

Böck (Boeck, Buch), Hans von (1548–1610) – szlachcic, pułkownik w służbie elektorskiej, komendant twierdzy w Kostrzynie w latach 1593–1606, wykonywał dla władcy brandenburskiego także misje dyplomatyczne, m.in. dwukrotnie był w Szczecinie w trakcie składania hołdu Barnimowi XII i Bogusławowi XIII.

Bogusław (ur. 21 III 1514, zm. wkrótce potem) – w dotychczasowej literaturze historycznej oznaczany numerem XI, chociaż nie dożył wieku dojrzałego (w genealogiach zwykle numery otrzymują członkowie dynastii, którzy dożyli wieku dorosłego i objęli panowanie), pierwsze dziecko Jerzego I i jego pierwszej żony Amelii (1490–1525), księżniczki reńskiej.

Bogusław (zm. 1150) – według starszej historiografii (do początków XIX w.) protoplasta Sobiesławowiców, dynastii książęcej Pomorza Nadwiślańskiego w XII–XIII wieku.

Bogusław I (ok. 1128 lub ok. 1130–1187) – syn Warcisława I, starszy brat Kazimierza I, książę szczeciński, w 1181 roku złożył hołd lenny z Pomorza cesarzowi Fryderykowi Rudobrodemu.

Bogusław IV (ok. 1252, 1254/55 lub ok. 1278–1309) – syn Barnima I (ok. 1210–1278) i jego pierwszej żony Marianny (zm. 1252) lub drugiej żony Małgorzaty (zm. 1261), przyrodni brat Barnima II i Ottona I. 157

Bogusław VII (ok. 1355–1404), zwany Starym lub Starszym (dla odróżnienia od Bogusława VI wołogoskiego) – najmłodszy z czterech synów Barnima III (zm. 1368) i jego żony Agnieszki (zm. 1371).

Bogusław VIII (ok. 1364–1418) – starszy syn Bogusława V (zm. 1373/74) i jego drugiej żony Adelajdy, księżniczki brunszwickiej z Grubenhagen (zm. 1406), przyrodni brat Kazimierza IV (Kaźka Słupskiego), od 1410 roku lennik Polski z ziemi lęborskiej i bytowskiej.

Bogusław IX (ok. 1407–1446) – jedyny syn Bogusława VIII (ok. 1364–1418) i jego żony Zofii (zm. po 1448), córki hrabiego Holsztynu.

Bogusław X (1454–1523) – syn księcia słupskiego Eryka II, od 1474 roku książę słupski, a także książę szczeciński wspólnie z Wacławem IX; w 1478 roku został władcą całego Księstwa Pomorskiego (po śmierci Wacława IX); walczył o utrzymanie niezależności księstwa od Brandenburgii, w 1521 roku został uznany przez cesarza Karola V za bezpośredniego lennika cesarskiego; zreformował zarząd nad księstwem. Drugą żoną Bogusława była królowna polska Anna Jagiellonka.

Bogusław XIII (1544–1606) – syn księcia wołogoskiego Filipa I i księżnej Marii Saskiej, w latach 1560–1569 książę wołogoski wspólnie z bratem Janem Fryderykiem, w latach 1569–1600 posiadał apanaże w ziemi bardzkiej (Barth i Franzburg), w latach 1592–1603 opiekun małoletniego księcia wołogoskiego Filipa Juliusza, w latach 1603–1606 książę szczeciński.

Bogusław XIV (1580–1637) – syn księcia Bogusława XIII i Klary brunszwickiej; od 1606 roku otrzymał apanaże w domenie w Darłowie (wspólnie z bratem Jerzym II), od 1617 roku również w domenie w Bukowie Morskim, od 1620 książę szczeciński, od 1623 biskup kamieński, od 1625 książę wołogoski, władca całego Pomorza; w 1633 roku przeszedł udar, nie odzyskał pełni zdrowia, zmarł 10 marca 1637 roku; był ostatnim władcą Księstwa Pomorskiego z dynastii Gryfitów, które na mocy pokoju westfalskiego z 1648 roku zostało podzielone między Szwecję i Brandenburgię.

Borck Andreas Starszy (zm. 1591) – szlachcic pomorski, polityk, radca dworu w służbie Barnima IX i Jana Fryderyka, współpracownik kanclerza Jacoba von Zitzewitz (ok. 1507–1572).

Borcke, Andreas von (1568–1651) – szlachcic, właściciel Reska, w latach 1586–1590 towarzysz Barnima X (XII) w podróżach; w 1592 roku dworzanin księcia Jana Fryderyka, w 1603 uczestnik komisji reformującej książęcy skarb, w 1605 w książęcej delegacji składającej hołd cesarzowi Rudolfowi II, w 1609 został mianowany radcą ziemskim, uczestnik ślubu księcia Franciszka, w 1611 został głównym poborcą podatkowym Skarbu Ziemskiego, w 1627 zasiadał w Radzie Wojennej, a w 1628 w Tajnej Radzie przy Bogusławie XIV.

160 Elżbieta Magdalena (1580–1649) – córka księcia wołogoskiego Ernesta Ludwika i Zofii Jadwigi brunszwickiej; od 1600 roku żona księcia z Kurlandii, Fryderyka Kettlera (1569–1642); małżeństwo było bezdzietne; zmarła 23 II 1649 roku w Dobele (Łotwa), pochowana w pobliskiej Mitawie (ob. Jełgawa, Łotwa).

Elżbieta Zofia Hohenzollern (1589–1629) – margrabianka brandenburska, córka elektora brandenburskiego Jana Jerzego (1525–1598) i jego trzeciej żony (od 1577) Elżbiety Anhalckiej (1563–1607), od 1613 roku druga żona Janusza Radziwiłła (1579–1620), kasztelana wileńskiego, od 1618 księcia Rzeszy z tytułu posiadania władztwa (*Herrschaft*) Lichtenberg we Frankonii, przyrodnia siostra księżnej wdowy Erdmuty.

Engelbrecht, Johann (?–?) – związany z dworem wołogoskim, m.in. protonotariusz i archiwista książęcy, autor dzieła genealogicznego *Genealogia oder Geburts-Linie des fürstlichen Hauses und Geschlechts der Herzogen zu Stettin* (1591).

Erdmuta (1561–1623) – córka elektora brandenburskiego Jana Jerzego (1525–1598) i jego drugiej żony Sabiny (1529–1575); od 1577 roku żona księcia szczecińskiego Jana Fryderyka; jako wdowa od 1600 roku posiadała dobra w domenie w Słupsku i miejscowy zamek.

Ernest I Wyznawca (1497–1546) – syn księcia brunszwicko-lüneburskiego Henryka II Średniego i jego pierwszej żony Małgorzaty (1469–1528), elektorówny saskiej, młodszy brat Ottona, księżę Lüneburga na Celle od 1522 roku.

Ernest Ludwik (1545–1592), zwany Pięknym – czwarte dziecko i czwarty syn (ale trzeci, który dożył wieku dojrzałego) księcia wołogoskiego Filipa I i Marii Saskiej, od 1569 roku księżę wołogoski.

Eryk I Pomorski (1382–1459), imię otrzymane na chrzcie: Bogusław – syn księcia Wacława VII i Marii meklemburskiej (zm. 1402), król Norwegii (jako Eryk III) w latach 1398–1442, król Danii (jako Eryk VII) w latach 1396–1439, król Szwecji (jako Eryk XIII) w latach 1396–1434 i 1435–1439, księżę słupski i stargardzki w latach 1449–1459.

Eryk I Starszy (1470–1540) – księżę brunszwicki z dynastii Welfów, od 1495 roku księżę na Calenbergu i Getyndze.

Eryk II (ok. 1425–1474) – starszy syn Wacława IX (ok. 1400–1457) i jego żony Zofii (zm. 1462), księżniczki saskiej z Lauenburga, starszy brat Wacława X; księżę na Wolgast od 1457 i na Słupsku od 1459 roku.

Eryk II Młodszy (1528–1584) – księżę z dynastii Welfów, władca Brunszwiku na Calenbergu od 1540 roku. Dowódca wojsk cesarskich, brał udział w licznych wojnach, m.in. prowadził przez Pomorze wojska zaciężne na wojnę w Inflantach (pierwsza wojna północna 1563–1570).

Ferdynand I Habsburg (1503–1564) – syn Filipa I Pięknego, wnuk cesarza Maksymiliana, młodszy brat Karola V. W 1521 roku otrzymał od Karola V władztwo Habsburgów w Austrii, a w następstwie działań politycznych i militarnych został w 1526 roku królem Czech, Węgier i Chorwacji. W 1531 roku wybrano go na króla Niemiec, a w 1558 roku, po abdykacji Karola V, został cesarzem.

Filip (1514–1557) – syn Henryka V Zgodnego (1479–1552) i jego drugiej żony Heleny (1493–1524), córki palatyna reńskiego Filipa Wittelsbacha (1448–1508).

Filip I (1515–1560), zwany Pobożnym – syn Jerzego I i jego pierwszej żony Amelii (1490–1525), księżniczki reńskiej, w latach 1531–1532 współwładca Pomorza (razem z księciem Barnimem IX), od jesieni 1532 roku władca części Pomorza ze stolicą w Wolgast.

Filip II (1573–1618), zwany Pobożnym – najstarszy syn Bogusława XIII (1544–1606) i jego pierwszej żony Klary, księżniczki brunszwickiej (1550–1598), od 1606 roku książę szczeciński, rozbudował zamek, był mecenasem sztuki i nauk.

Filip II Habsburg (1527–1598) – syn cesarza Karola V Habsburga (1500–1558), od 1555 roku namiestnik Niderlandów, król Hiszpanii od 1556 i Portugalii od 1580 roku.

Filip Juliusz (1584–1625) – trzecie i ostatnie dziecko księcia Ernesta Ludwika; książę wołogoski w latach 1592–1625, w okresie jego niepełnoletności regencję sprawował książę Bogusław XIII; 25 VI 1604 w Cölln nad Szprewą zawarł związek małżeński z Agnieszką brandenburską (1584–1629), córką elektora brandenburskiego Jana Jerzego (1525–1598); małżeństwo było bezdzietne.

Filip Wielkoduszny (Filip Wspaniałomyślny), niem. Philipp der Großmütige (1504–1567) – landgraf Hesji od 1509 roku, jeden z głównych politycznych liderów reformacji w Rzeszy w XVI wieku i jeden z pierwszych spośród książąt Rzeszy, który przeszedł na luteranizm.

Flemming Ewald von (1538–1607) – syn Georga (Jürgena) von Flemming, dziedzic na Buku, dziedziczny marszałek ziemski; był w konflikcie z księciem Janem Fryderykiem, przekazał urząd marszałka kuzynowi Hansowi Heinrichowi von Flemming, mimo to w trakcie pogrzebów kolejnych książąt, Barnima X (XII), Kazimierza i Bogusława XIII, występował jako marszałek ziemski, niosąc łaskę marszałkowską; uczestniczył w wizytacji Sądu Nadwornego w Wolgast, należał do rady księcia Bogusława XIII.

Flemming Hans Heinrich von (1552–1622) – syn Ottona von Flemming, dziedzic na Mierzęcinie; studiował w Ingolstadt, Lipsku, Kolonii i Heidelbergu, dworzanin i dyplomata księcia Jana Fryderyka, od 1591 roku landwójt gryficki, od 1596 sędzia zamkowy w Białogardzie, od 1597 landwójt słupski, w latach 1594–1600 i od 1616 dziedziczny marszałek ziemski, uczestniczył wśród żałobników na pogrzebach książęcych Jana Fryderyka, Barnima X (XII), Kazimierza i Bogusława XIII, Jerzego II, Filipa II, Franciszka I; jako radca ziemski Bogusława XIII i Filipa II uczestniczył w układzie ze Szczecinem w 1612 roku i obradach nad zmianami w ordynacji sądowej, od 1610 roku dziekan Kapituły Katedralnej w Kamieniu Pomorskim.

Flemming Kurt von (1540–1620) – syn Georga (Jürgena) von Flemming, dziedzic w Buku; studiował prawo we Frankfurcie nad Odrą i Wittenberdze, terminował w Sądzie Kameralnym Rzeszy, był dworzaninem margrabiego von Ansbach, był obecny wśród żałobników na pogrzebach książęcych Jana Fryderyka, Barnima X (XII), Kazimierza i Bogusława XIII; na dworze Filipa II uczestniczył w zawarciu układu ze Szczecinem w 1612 roku i w obradach nad zmianami w ordynacji sądowej, w latach 1607–1611 był dziedzicznym marszałkiem ziemskim.

Franciszek I (1577–1620) – drugi syn księcia Bogusława XIII (1544–1606) i jego pierwszej żony Klary (1550–1598), koadiutor biskupstwa kamieńskiego od 1592 roku, biskup kamieński w latach 1602–1618, starosta bytowski od 1606 i książę szczeciński od 1618 roku.

164 Hildebrand, Andreas (ok. 1550 – po 1611) – od 1578 roku mieszczanin szczeciński, aptekarz dworski, członek rady miejskiej, ojciec Andreasa Hildebranda (1581–1637), doktora medycyny, historyka, autora genealogii książęcej.

Hollonius, Ludwig (ok. 1570–1621) – pastor, pisarz, studiował w Rostocku, pastor w Brodzie koło Chociwla, a następnie w Policach, pisał wiersze i dramaty (komedie dydaktyczne), w 1612 roku uhonorowany tytułem *poeta laureatus*.

Hunyady, Jan (ok. 1387–1456) – węgierski arystokrata, wojewoda siedmiogrodzki, wódz armii węgierskiej w wojnach z Turkami, w latach 1416–1456 gubernator Węgier, doradca Władysława Warneńczyka jako króla Węgier w latach 1440–1444, regent Węgier w latach 1446–1453, ojciec Macieja Korwina, króla Węgier, Chorwacji i Czech.

Iwen (Iven), Henning (?–1469) – syn mieszczanina słupskiego, kanonik kamieński i kanclerz księcia Bogusława IX, od 1446 roku biskup kamieński, współtwórca, patron i kanclerz uniwersytetu w Greifswaldzie.

Jadwiga Maria (1579–1606) – córka księcia wołogoskiego Ernesta Ludwika i jego żony Zofii Jadwigi (1561–1631); zaręczona z Janem Adolfem, księciem Szlezwika-Holsztynu na Grubenhagen, zmarła przed ślubem.

Jageteufel, Otto (przed 1350–1412) – szczeciński kupiec i patrycjusz, w 1370 roku rajca miejski, od 1384 burmistrz Szczecina, w 1399 w testamencie funduje kolegium dla ubogiej młodzieży – Kolegium Jageteufla (*Das Jageteufelsche Collegium*).

Jan III (1537–1592) – z dynastii Wazów, król Szwecji w latach 1569–1592, jego pierwszą żoną była od 1562 roku Katarzyna Jagiellonka (1526–1583), najmłodsza córka króla Zygmunta I Starego (1467–1548) i Bony Sforzy (1494–1557).

Jan (?–1566 lub 1567) – hrabia Mansfeld, mąż Doroty, córki Barnima IX i Anny; ślub 8 VII 1554 roku.

Jan Adolf (1576–1624) – syn księcia Szlezwika-Holsztynu, Jana I Młodszego na Sonderburgu i Elżbiety Brunswickiej, od 1604 roku narzeczony księżnej Jadwigi Marii (zm. 1606), córki księcia wołogoskiego Ernesta Ludwika i Zofii Jadwigi; brat Anny, drugiej żony Bogusława XIII, i Zofii, żony Filipa II.

Jan Fryderyk (1503–1554) – jedyny syn elektora Jana Stałego i jego pierwszej żony Zofii (1481–1503), księżniczki meklemburskiej, elektor saski i landgraf Turyngii w latach 1532–1547, książę saski w latach 1547–1554.

Jan Fryderyk (1542–1600) – drugie dziecko i drugi syn (ale pierwszy, który dożył wieku dojrzałego) Filipa I (1515–1560) i Marii Saskiej (1516–1583), w latach 1560–1569 książę wołogoski (wraz z bratem Bogusławem XIII), od 1569 książę szczeciński, w latach 1557–1574 biskup kamieński.

Jan Jerzy Hohenzollern (Johann Georg, 1525–1598) – syn elektora Joachima II i Magdaleny saskiej, margrabia i elektor brandenburski od 1571 roku, teść książąt pomorskich: Jana Fryderyka (od 1577) i Barnima X (od 1581).

Jan Stały (1468–1532) – z ernestyńskiej linii dynastii Wettynów, elektor Saksonii w latach 1525–1532.

Jan Zygmunt (1572–1620) – elektor brandenburski w latach 1608–1620, regent księstwa pruskiego w latach 1608–1620 i książe pruski w latach 1618–1620. 165

Jerzy I (1481–1521) – książę brzeski z dynastii Piastów, najmłodszy syn księcia legnicko-brzeskiego Fryderyka I (1446–1488) i Ludmiły (1456–1503), córki króla Czech Jerzego z Podiebradów; od 1498 roku wspólne rządy z bratem Fryderykiem (1480–1547); od 1505 roku, w wyniku podziału ojcowizny dokonanej z bratem, władca Brzegu i Lubina (brat Fryderyk objął rządy w Legnicy).

Jerzy I (1493–1531) – syn Bogusława X (1454–1523) i jego drugiej żony, Anny Jagiellonki (1476–1503), starszy brat Barnima IX, książę całego Pomorza w latach 1523–1531 (wspólnie z bratem Barnimem IX).

Jerzy II (1582–1617) – syn księcia Bogusława XIII i Klary brunszwickiej, od 1606 roku otrzymał apanaże w domenie w Darłowie (wspólnie z bratem Bogusławem XIV).

Jerzy II brzeski (1523–1586), także Jerzy II Wspaniały – syn księcia legnickiego Fryderyka II (1480–1547) i Zofii Hohenzollern (1485–1537), książę brzeski od 1547 roku.

Jerzy Albrecht II (1591–1615), jako margrabia Brandenburgii Jerzy Albrecht II – syn elektora brandenburskiego Jana Jerzego (1525–1598) i jego trzeciej żony Elżbiety (1563–1607), księżniczki anhalckiej, starszy brat margrabiego Zygmunta, przyrodni brat księżniczki Erdmuty; od 1614 roku baliw Baliwatu Brandenburgia zakonu joannitów (z siedzibą w Słońsku).

Joachim Ernest (1536–1586) – z dynastii askańskiej, książę Anhalt-Zerbst od 1551 roku, w latach 1562–1563 całego Anhalt (wspólnie z bratem Bernhardem), w latach 1563–1570 części Księstwa Anhalt, od 1570 roku całego Anhalt.

Joachim Fryderyk (1546–1608) – pierworodny syn elektora brandenburskiego Jana Jerzego (1525–1598) i jego pierwszej żony Zofii (1525–1526), księżniczki legnickiej, od 1598 roku elektor Brandenburgii.

Joachim Młodszy (ok. 1424–1451) – syn księcia szczecińskiego Kazimierza V, od 1434 roku książę szczeciński, początkowo pod kuratelą regencji, po 1438 roku rządził samodzielnie. Zmarł w trakcie zarazy.

Joachim I Nestor (1484–1535) – elektor brandenburski z dynastii Hohenzollernów od 1499 roku, syn elektora brandenburskiego Jana Cicero (1455–1499) i Małgorzaty z Turyngii (1449–1501).

Joachim Karol (1573–1615) – młodszy brat Zofii Jadwigi, syn Juliusza (1528–1589), księcia Brunszwiku na Wolfenbüttel, i Jadwigi (1540–1602), elektorówny brandenburskiej.

Jobst II (1544–1609) – hrabia Barby na Mühlingen, trzeci mąż Anny, córki Barnima IX i Anny; ślub 23 IX 1576.

Jobst, Wolfgang (1521–1575) – doktor medycyny, historyk, syn burmistrza Frankfurtu nad Odrą Heronimusa Jobsta, studiował w rodzinnym mieście, a następnie w Wittenberdze i Lipsku, następnie był profesorem medycyny we Frankfurcie; prowadził też badania historyczne, jest autorem historii Brandenburgii i Frankfurtu nad Odrą, a także pierwszej wydanej drukiem we Frankfurcie nad Odrą w 1573 roku genealogii książąt pomorskich: *Genealogia oder Stam und Geburtlinia der [...] Fürsten und Hertzogen in Pomern [...]*.

168 Ludwik XI (1423–1483) – z dynastii Walezjusów, syn Karola VII (1403–1461), król Francji od 1461 roku; jako władca tłumił opozycję feudałów i różnego rodzaju działaniami (akcje zbrojne, zabiegi dyplomatyczne, umiejętne operowanie przywilejami królewskimi) dążył do przyłączenia prowincji francuskich do korony; wprowadził stałą armię zaciężną, pocztę państwową, uporządkował finanse, popierał rozwój miast.

Luther, Martin (1483–1546) – teolog, inicjator reformacji i współtwórca luteranizmu, współautor przekładu Biblii na język niemiecki, autor pism zawierających podstawy nauki luteranizmu (*Mały Katechizm*, *Duży Katechizm*, *Postylla domowa*, *Artykuły Szmalkaldzkie*).

Maciej I Habsburg (1557–1619) – król Węgier i Chorwacji, arcyksiążę Austrii w latach 1608–1619, król Czech w latach 1611–1619, cesarz w latach 1612–1619.

Maciej Korwin (1443–1490) – syn wodza i arystokraty węgierskiego Jana Hunyadyego, po śmierci ojca w 1456 roku więziony przez stronników Władysława V Pogrobowca, króla Węgier; w 1458 roku został królem Węgier, w latach 1469–1479 antykról w Czechach (rywal Władysława Jagiellończyka), potem utrzymał Morawy, Śląsk i Łużyce.

Magnus (1509–1550) – syn Henryka V Zgodnego (1479–1552) i jego pierwszej żony Urszuli (1488–1510), córki elektora brandenburskiego Jana Cicero (1455–1499).

Maksymilian I Habsburg (1459–1519) – syn cesarza Fryderyka III, od 1486 roku król Niemiec, od 1508 roku cesarz. Przez swój związek z Marią Burgundzką nabył prawa do Niderlandów, przez małżeństwo syna Filipa I Pięknego z Joanną Szaloną dał podstawy pod rządy Habsburgów w Niemczech oraz Hiszpanii.

Maksymilian II Habsburg (1527–1576) – z dynastii Habsburgów, syn cesarza Ferdynanda I (1503–1564) i Anny, córki Władysława Jagiellończyka (1456–1516), król niemiecki i czeski od 1562, węgierski od 1563, cesarz od 1564 roku.

Małgorzata I (1353–1412) – córka króla duńskiego Waldemara IV, w 1375 roku została regentką duńską, następnie władała Danią, Szwecją i Norwegią (unia kalmarska 1397), wprowadziła na tron trzech królestw pomorskiego księcia Eryka I (1389 – Norwegia, 1396 – Dania i Szwecja).

Małgorzata (1469–1528) – córka elektora saskiego Ernesta Wettyna (1441–1486), pierwsza żona (od 1487) Henryka II Średniego, księcia lüneburskiego na Celle.

Małgorzata (1511–1577) – córka elektora brandenburskiego Joachima I Nestora (1484–1535) i Elżbiety Duńskiej (1485–1555), żona księcia Jerzego I; od stycznia 1530 roku, po jego śmierci, dwukrotnie wyszła za mąż: w 1534 za Jana IV (1504–1551), księcia Anhalt na Zerbst, i w 1553 za Hansa Jonasa von der Goltz.

Małgorzata (1518–1569) – córka Jerzego I i jego pierwszej żony Amelii (1490–1525), księżniczki reńskiej, od 1547 roku żona Ernesta II (1518–1567), od 1551 księcia brunswickiego na Grubenhagen.

Manteuffel, Erazm von (1480–1544) – biskup kamieński od 1522 roku, ostatni katolicki biskup tej diecezji przed jej sekularyzacją.

Maria (1527–1554) – córka Barnima IX i Anny.

Maria (1576–1625) – córka księcia Franciszka II (1547–1619) z Saksonii-Lauenburg i jego pierwszej żony (od 1574) Małgorzaty (1553–1581), księżniczki pomorskiej, córki Filipa I (1515–1560), siostry Jana Fryderyka.

Maria Eleonora (1550–1608) – najstarsze dziecko i najstarsza córka księcia Wilhelma Bogatego i jego drugiej (od 1546) żony Marii Habsburżanki (1531–1581), od 1573 roku żona księcia pruskiego Albrechta Fryderyka Hohenzollerna (1553–1618).

Marstaller Martin (1561–1615) – uczonek, poeta, doktor prawa, dworzanin księżęcy, wychowawca synów Bogusława XIII, przede wszystkim Filipa II, doradca książąt Bogusława XIII i Filipa II; administrator domeny w Lęborku, współtwórca księżęcej biblioteki.

Melanchton, Philip (1497–1560) – właśc. Philipp Schwartzerdt, profesor uniwersytetu w Wittenberdze, najbliższy współpracownik Marcina Lutra i współtwórca reformacji, reformator szkolnictwa, autor *Wyznania augsburskiego*, podstawowej księgi wyznaniowej luteranizmu, oraz wielu pism teologicznych, etycznych, współautor kroniki świata *Chronicon Carionis*.

Mildenitz Christoph (? – po 1620) – właściciel dóbr w Rybokartach, prawnik, administrator Sądu Nadwornego w Szczecinie, wicedominus kapituły katedralnej w Kamieniu Pomorskim.

Möbler (Mösler), Adam (?–1629) – prawnik, palatyn cesarski, od 1614 roku rajca w Szczecinie, poeta.

Neumarck, Peter (?–?) (łac. Petrus Neomarcus) – mieszczanin szczeciński, prawnik, studiował w Wittenberdze, ławnik w Szczecinie, poeta, uhonorowany tytułem *poeta laureatus*, autor licznych utworów (epigramaty, epitafia, epidecta).

Otto (1495–1549) – najstarszy syn Henryka II Średniego i jego pierwszej żony Małgorzaty (1469–1528), elektorówny saskiej, starszy brat Ottona, książę Lüneburga na Celle od 1522 (wspólnie z bratem Ernestem), od 1527 roku władca części księstwa lüneburskiego ze stolicą w Harburgu.

Otto (1517–1576) – hrabia na Holsztynie-Schauenburgu, od 1544 roku mąż Marii, córki Barnima IX.

Otto I (1279–1344), zwany Leniwym lub Pobożnym, a także „Ojcem ubogich” – pogrobowy syn Barnima I i jego trzeciej żony Matyldy (zm. 1316), młodszy brat Barnima II; w podziale księstwa dokonanym w 1295 roku przez synów Barnima I przypadła mu dzielnica szczecińska, twórca szczecińskiej linii dynastii Gryfitów.

Otto I (912–973) – z dynastii Ludolfingów, syn Henryka I Ptasznika, książę Saksonii w latach 936–961, król niemiecki od 936 roku, król Italii od 951, cesarz od 962 roku.

Otto II (ok. 1380–1428) – syn księcia szczecińskiego Świętobora I (III), w 1393 roku w wieku 14 lat został koadiutorem arcybiskupa ryskiego, w 1413 roku współrzędził w księstwie szczecińskim.

Otto III (1444–1464) – syn Joachima Młodszeo (po 1424–1451) i Elżbiety (zm. ok. 1466), córki margrabiego brandenburskiego Jana Alchemika (1406–1464); książę na Szczecinie od 1451 roku, ostatni książę z linii szczecińskiej dynastii Gryfitów.